

קונטרס

ישועתך קרובה

יִכְנִיס בְּטַחֲוֹן בְּלֵב כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, אִיךְ שְׂיַחֲזֵק אֶת עַצְמוֹ
בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק יִבְטַח בּוֹ
יִתְבַּרְךְ, וַיֵּדַע שְׂשִׁיּוּעָתוֹ קְרוּבָה לְבוֹא, אִם לֹא יֵיָאֵשׁ עַצְמוֹ.

*

בְּנוֵי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוֹן,
בוֹצִינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ,
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיה
רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלֵב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמְרֵי חֻכְמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבֵא לְדָפוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב
עֵיה "ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁצַרִּיכִים לְהִתְחַזֵּק
בְּכָל מִיּוֹנֵי אִפְסָנִים שְׁפַעוּלָם לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת
הַבְּטָחוֹן, וְלִבְטַח בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב
אוֹתוֹ וַיִּמְשִׁיךְ לוֹ יְשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי בְּאֵמֶת
הוּא יִתְבַּרֵּךְ מִנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה
נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְהוּא זֵן וּמִפְרָנִס
מִקְרָנֵי רְאֵמִים עַד בֵּיצי פְּנִים, וְעַל-כֵּן אָסוּר
לְפַל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק לִידַע שִׁישׁוּעָתוֹ
קְרוּבָה לְבֵא. וְאָסוּר לְפַל בְּדַעְתּוֹ מְשׁוּם
דְּבַר שְׁפַעוּלָם, וְאִפְלוּ שְׂרוּאָה שְׁהוֹלֵךְ לוֹ
הַכֹּל לְהַפּוֹךְ מְרֻצוֹנוֹ, אָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ וְלְפַל
בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, רַק לְקוֹוֹת וּלְצַפּוֹת אֱלֹיו
יִתְבַּרֵּךְ שְׂבֵא יָבֵא יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, כִּי לְכָל בֵּר
יִשְׂרָאֵל יֵשׁ יוֹם מְצַלַּח, שְׂבֵו תְּבֵא יְשׁוּעָתוֹ.
(אִמְרֵי מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תצד)

קוֹנְטָרַס

יְשׁוּעַתְךָ קְרוּבָה

.א

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בְּזָה הָעוֹלָם
עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִשְׁבָּרִים וְגָלִים, צָרוֹת
וְיִסּוּרִים, מְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת וְכוּ', וְהַכֹּל כְּדֵי לְנַסּוֹת
אוֹתוֹ אֶל מִי יִפְנֶה בְּעֵת צָרְתוֹ; וְחֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
אָמְרוּ (שַׁבָּת לֹא): כְּשֶׁאָדָם בָּא לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שׁוֹאֲלִים
אוֹתוֹ: הֲאֵם צִפִּיתָ לִישׁוּעָה, בְּעֵת שֶׁהָיוּ לְךָ הַחַיִּים צָרִים
וּמְרִים?! וּבְזָה שֶׁהָאָדָם מְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מִינֵי
אָפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְאֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ עַצְמוֹ בְּשׁוּם פָּנִים וְאָפֶן,
אֶפְלוּ בַּמַּצָּבִים הַכֵּי קָשִׁים, בְּזָה נִמְדָּדַת גְּדֻלָּתוֹ בְּשָׁמַיִם,
וְכֵן מִקְבֵּל שְׂכָרוֹ; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְחַזֵּק
אֶת עַצְמָךְ בְּבִטְחוֹן חֲזָק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁבּוֹדָאֵי לֹא יַעֲזֹב
אוֹתְךָ, וְתִבְטַח רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִדַּע שֶׁאֵין מִי שִׁיעֲזֹר

לך רק הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות ישועה, סימן יד): על-ידי בטחון תזכה להבין שישועתך היא מאת הקדוש-ברוך-הוא ולא מאדם; ובזה שתהיה חזק ואמיץ בבטחון חזק, ותבטל את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותדע, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה, מהנה ומקיים את כל הבריאה כלה, אז על-ידי-זה נכון יהיה לך ובטוח, ש"ישועתך קרובה" לבוא, ואין לך מה לדאג ולפחד כלל.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי עקר הישועה לאדם היא, על-ידי שיחזק את עצמו לקנות תמיד אליו יתברך, ולבל ידחק את השעה, וככל שיתגבר על עצמו להיות סבלן, על-ידי-זה תתקרב ישועתו ביותר, כי על-ידי התקנה והבטחון בעצמו תצמח ישועתו בקרוב; על-כן, אהובי, בני היקר, ראה להרגיל את עצמך במדת הסבלנות, ואל תפל בכעס ובקפדות ובדחקת השעה, שאתה מוכרח להישע עכשו. ואל סבלנות אמתית אי אפשר לזכות, אלא על-ידי התקרבות לצדיקים אמתיים, היכולים לעשות פדיון עליון, שעל-ידי הפדיון שלהם הם יכולים להמתיק את כל הדינים, כי מה נקרא דינים?

שנסתרת ממנו אמתת מציאותו יתברך, ואינו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שאז הוא מתעצבן, ודוחק את השעה, ומה שהוא צריך, הוא רוצה את זה רק בו ברגע, ואם אין לו את זה הדבר בדיוק בשעה שרצה וכו', אזי הוא נשבר לגמרי, וזה כלל הצרות — שהאדם נשבר מכל מה שעובר עליו, כי אינו מקבל מה שרוצה, אבל על-ידי שפא אל הצדיק האמת, היכול לעשות פדיון עליון, הוא ממתיק ממנו את כל הדינים, ואז ישועתו קרובה לבוא.

ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, ללכת תמיד אל הצדיקים הגדולים, היכולים לעשות פדיון, והם ימשיכו לך ישועה, כי כל אדם לפי בחינתו צריך ישועה גדולה בכל עת, ועקר הישועה — להשיג את הקדוש-ברוך-הוא, כי להפוך עקר כל הצרות, חס ושלום, זה מהסתרת פני השם, כמו שכתוב (דברים לא): "הלא על פי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל-הרעה אשר עשה, כי פנה אל אלהים אחרים" וגו'; כי בזה שנסתרת מהאדם אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה הוא נופל בדעתו, ונכנס בעצבנות, שמשם נמשכות לו כל הצרות, כי דוחק את השעה, ובאים עליו, רחמנא

לצלן, כל מיני קטנות ויסורים, ונופל לעוונות חמורים, ועל-ידי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת, היכול לעשות פדיון עליון, על-ידי-זה הוא מאיר בו, שעקר הישועה של האדם — שיחפה, שזה סוד (תהלים קל): "יחל ישראל אל הוי"ה, פי עם הוי"ה החסד והרבה עמו פדות"; שבודאי יעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא חסד, "והרבה עמו פדות" — שיש לו הרבה פדות וישועות שצריך להושיע את האדם ולפדותו מכמה וכמה מיני צרות בגשמיות וברוחניות, אך על-פי רב אי אפשר שיושיע מיד, וצריך רק ליחל להשם, כי הוא יתברך מרבה לפדות את האדם, וצריך להמתין עד שיפדה אותו מהצרה היותר גדולה מזאת, ואחר-כך יושע גם בזה, ואין בעל הנס מכיר בנסו (נדה לא.), ואיך הוא יתברך פודה את ישראל? העקר הוא — על-ידי הפדיון העליון של הצדיק הגדול והאמתי, שזה סוד — "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", שזה עקר הישועה — להוציא את האדם מהעוונות, אך צריכים להמתין הרבה, וככל שהאדם ימתין, על-ידי-זה ימשיך ישועות בנקל; על-כן, אהובי, בני היקר, ראה לקרב את עצמך אל הצדיק הגדול, שהוא יכול לעשות פדיון, ועל-ידי-זה "ישועתך קרובה" לבוא, ואל תיאש את עצמך (עין לקוטי-הלכות, ברפת השחר, הלכה ה', אות סה).

ג.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני היקר, בכל מיני אפנים שבעולם לצעק אליו יתברך, ותרגיל את עצמך ללכת אל מקום פנוי, אשר אין שם בני-אדם, ותצעק אליו יתברך בקולי קולות, ותבקש ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליך, וימשיך לך עצה שלמה; כי כל הצרות והיסורים שעוברים על האדם הם רק מחמת שאין לו עצה שלמה, ואינו יודע איך להתנהג, אבל בזה שהאדם צועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך, שיחוס וירחם עליו, ויטהר את מחו ומחשבתו, על-ידי-זה באות לו עצות חדשות, ועל-ידי כל זה תדע, כי "ישועתך קרובה", כי עקר הישועה היא דיקא כשזוכים לעצות שלמות, והעצה היא מהכליות, שהן סוד נצח והוד, ועל-כן כשאדם צועק הרבה אליו יתברך, על-ידי-זה נטהר מחו מכל מיני גשמיות והבלים, וזוכה לזכך את מחו, ובא אל עצות שלמות, אשר בזה תלויות כל הישועות, כי הישועות הן נצח והוד, הינו עצות טובות, כי זה עקר הישועה — כשזוכים לעצה שלמה, כמו שכתוב (איוב ו, יג): "האם אין עזרתי בי ותשיה נדחה ממני"; תושיה הינו עצות, ותכף-ומיד כשיש לאדם עצות טובות, עצות חדשות בכל פעם,

על-ידי-זה נמשכות לו ישועות חדשות; ועל-כן הרגל את עצמך, אהובי, בני היקר, לבוא אליו יתברך בתפלה ובצעקה, ועל-ידי-זה "ישועתך קרובה" לבוא; אשרי מי שמקיים את זה בכל יום בתמימות ובפשיטות (עין לקוטי-הלכות, הושענא רבא, הלכה ב', אות ג').

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שהיצר הרע מתגבר על האדם בכל יום בכל מיני נכלי ערממיות, להכשילו ולהפילו בתאוות רעות ובמדות רעות, ולעקרו משני העולמות, ועל-כן צריכים בכל יום לישועות חדשות, כי עקר הישועה היא איך להנצל מהיצר הרע הבא אליו בכל יום מחדש, כי באמת זה עקר הצרה המרה שעוברת על כל אחד ואחד — שבוערות בו כל מיני תאוות רעות וכל מיני מדות רעות, ומרהר בהרהורים רעים וברעיונות רעים המבהילים אותו, וצריכים ישועות איך לצאת מהפח היקוש שנפל לשם, וזה סובב על כל אחד ואחד, ועל זה צריכים ישועה שלמה, ועקר הישועה היא איך לצאת מהלכלוך שנפל אליו, על-כן צריכים עצות חדשות בכל יום איך להתחדש ולחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם, שזו עבודת הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה

מאד מאד, ותמיד בורחים אליו יתברך, ונכללים לגמרי באין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה הם מורידים אור נורא ונפלא מאד, שהוא ישועה גדולה למתקרבים אליהם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להתקרב לצדיקים אמתיים, הממשיכים את אורו יתברך בעולם, ועל-ידי-זה תדע כי "ישועתך קרובה", כי רק בזה תלויה ישועתך — אם תתקרב לצדיקים האמתיים שבכל דור ודור, אשר הם ממשיכים עצות נוראות ונפלאות והתחדשות חדשה, איך לצאת מהתאוות ומהמדות הרעות, שמתגברות על האדם בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממש, והעקר בזה — שמכניסים באדם התחזקות, שלא ייאש עצמו כלל; אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, ומקבל מהם התחדשות חדשה (עין לקויטי-הלכות, בשר וחלב, הלכה ד', אות יד).

ה.

בני היקר! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבועולם, ואף שמרים לך החיים מאד מאד, ואתה נכשל בכל פעם בעוונות ובפשעים, ואתה מלכלך מאד ברעיונות רעים ובהרהורים רעים, עם כל זאת עליך לחזק את עצמך לבטח בישועתו, כי הוא יתברך

אב הרחמן, ובודאי גם לך יש ישועות — אם רק תחזיק את עצמך ותשתוק אליו יתברך, ולא תעזב את עצמך אפלו לרגע, ואף שקשה וכבד לך מאד מאד, פי נחרבו לך המחין שהם בחינת בית המקדש, עם כל זאת עליך לדעת, כי כל הישועות וההשפעות וההתקרבות של ישראל לאביהם שבשמים נמשכות מבית המקדש דיקא, כי בבית המקדש האיר אורו יתברך באור נורא ונפלא מאד, כי שם היתה התגלות אלקות, ומאז שנחרב בית המקדש, נחרבו כל הישועות וההשפעות לעם ישראל, ומזה גם נהיתה ההתרחקות, שבני ישראל רחוקים מאביהם שבשמים, אף בזה שמשתוקקים לבנין בית המקדש, ובפרט כשזוכים לומר בכל לילה סדר תקון חצות, ובוכים ומבכים על חרבן בית המקדש, על-ידי-זה הם נמשכים אליו יתברך, וברוחניות נבנה להם בית המקדש, ועל-ידי-זה חוזרות ונשפעות עליהם ישועות והשפעות, וזוכים להתקרב אליו יתברך; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לבקש הרבה ממנו יתברך על בנין בית המקדש, ותבטל את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותדע שהוא יתברך מחיה, מהיה ומקים את כל הבריאה כלה, ועל-ידי-זה דיקא "ישועתך קרובה" לבוא, ותזכה לישועות חדשות בכל יום.

ועקר הישועה, שתדע איך שהגשמיות והרוחניות נכללים זה בזה, ובתוף הגשמיות יש רוחניות, ובתוף הרוחניות יש גשמיות, הינו פי הוא יתברך ברא את העולם הזה באפן כזה — דומם, צומח, חי, מדבר, שיהיו כלים להמשכת השכינה בעולם, וזה כלל המצוות שיש בדומם, צומח, חי, מדבר, באפן שיכירו אותו יתברך מכל פרט ופרט מפרטי הבריאה, ולזה זכו בעת בנין בית-המקדש, ששם הביאו את הקרבנות, והקריבו אותם, וכזה גלו, שהכל עולה למעלה אליו יתברך, ועל-כן בשעת בנין בית-המקדש לא היתה שליטה לסטרא אחרא כלל, אך מאז שנגחב בית-המקדש, על-ידי עובדי הכוכבים ואמות העולם, מאז נתבלבל העולם, וכל הצרות נמשכות משם, כי עקר הישועות הוא רק על-ידי בנין בית-המקדש, ולהפוך כל הצרות הן בגלל שנגחב בית-המקדש, וכשאדם בא אליו יתברך, ובוכה ומבכה על חרבן-בית-המקדש, על-ידי-זה נמשכת לו התנוצצות המחין, וזוכה להמשיך לעצמו ישועות; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לומר בכל לילה סדר תקון חצות, ותבקש ותתחנן לפניו יתברך על בנין בית-המקדש, שעל-ידי-זה יאיר לך מחך, ו"ישועתך קרובה" לבוא; אשרי מי

שְׁתַּמֵּיד חוֹשֵׁב עַל בְּנֵי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, שָׂאז תַּמְשַׁכְנָה
עָלָיו יְשׁוּעוֹת רַבּוֹת (עֵינִי לְקוֹטֵי־הַלְכוֹת, שְׁלוּחַ הַקֶּן, הַלְכָה
ה', אוֹת טז).

ו.

צָרִיךְ שְׁתַּחֲזֵק אֶת עֲצֻמְךָ, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מִכָּל
מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְטַח בּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר בְּוַדַּאי לֹא
יַעֲזֹב אוֹתְךָ, וּכְכֹל שְׁתַּכְנִיס אֶת עֲצֻמְךָ בְּכִטְחוֹן חֶזֶק —
לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ אָב הַרְחֻמָּן, וּבְוַדַּאי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ,
אִז תִּרְאֶה אִיךָ שֶׁ"יְשׁוּעַתְךָ קְרוּבָה" לְבוֹא, וְאִךָ שְׁלַעַת
עֲתָה מֵרַב צָרוֹת וּבִלְבוּל הַדַּעַת, נִדְמָה לְךָ כְּאִלוֹ עֲזָבו
אוֹתְךָ, וְלֹא מִסְתַּכְּלִים עָלֶיךָ כָּלֵל, וּמְרִים וּמְרוֹרִים לְךָ
הַחַיִּים מְאֹד, עִם כָּל זֹאת תִּדַּע, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ אָב
הַרְחֻמָּן, וּמִנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֶשְׁבוֹן צְדָק, וּבְוַדַּאי יֵשׁ
בְּזֶה כְּוָנָה עֲמֻקָּה, בְּמַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאִם תִּקְבַּל אֶת זֶה
בְּטוֹב, וְתַחֲזִיק מֵעַמֵּד בְּכֹל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, אִז תִּרְאֶה
אִיךָ שֶׁ"יְשׁוּעַתְךָ קְרוּבָה" לְבוֹא, הָעֵקֶר אֵל תִּפְּל בְּדַעַתְךָ
כָּלֵל, מִכָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, כִּי בּוֹא יְבוֹא יוֹם יְשׁוּעַתְךָ,
וְאִסוּר לְפַל בִּיאוּשׁ כָּלֵל, וְרִבְנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, הַחֲדִיר
אֶת זֶה בְּאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ — שְׁאִסוּר לְפַל בִּיאוּשׁ, אִךָ
שְׁעוֹבֵר עָלָיו מַה שְּׁעוֹבֵר — מִשְׁבְּרִים וְגָלִים, עִם כָּל

זאת עליו לידע, כי הוא יתברך מחיה, מהיה ומקים
את הכל.

ז.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי כל הצרות
שעוברות על האדם הן רק מחמת חסרון הדעת, כי
כשאדם זוכה להגיע אל דעת שלמה, אז נמשכות
עליו כל הישועות והטובות. ולזכות לזה אי אפשר,
כי אם על ידי ההתקרבות לצדיק האמת, הממשיך
את הרצון העליון עד למטה בזה העולם, כי הצדיק
האמת נכלל לגמרי בו יתברך, ותמיד עולה מעלה
מעלה, ונכלל בהארת הרצון, עד שאין לו כבר שום
רצונות כלל, כי רצונותיו הקדושים מתבטלים אליו
יתברך לגמרי, ובכח זה הוא ממשיך את הרצונות
למטה, ומאיר בלבבות המקרבים אליו, שידעו, אשר
אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, אשר זה נקרא
המשכת הרצון מהעולם העליון אל העולם הזה;
ועל-כן אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת
ואל תלמידיו הקדושים, הממשיכים את הארת הרצון
הזו, שעל-ידי-זה נמשך כל טוב וחסד ורחמים וכל
הישועות שבָּעולם, כי כלם נמשכים מהארת הרצון
העליון, וזו המעלה של אלו הנותנים פדיון נפש

לצדיקי אמת, הזוכים להכלל לגמרי בו יתברך, כי
 על-ידי שנותנים להם פדיון נפש, על-ידי-זה זוכים
 לפדות נפשו ונפש יוצאי חלציו מכל מיני צער וחלאים
 ויסורים, חס ושלום, כי הצדיק האמת משתמש במעות
 לצרכיו, והיות שהוא בטל ומבטל לגמרי באין סוף
 ברוך הוא, עד שהוא בעצמו נכלל באין סוף בהארת
 הרצון, נמצא, שאלו המעות שנותנים לפדיון, גם-
 כן נכללים בתוך הארת הרצון, ועל-ידי-זה נמשכת
 דעת והשגה על זה שנתן את המעות, ועל-ידי-זה
 נמתקים ממנו כל הדינים, כי כל הדינים הם רק
 מחמת חסרון הדעת, כי — דעת חסרת מה קנית (עין
 נדרים מא.), ועל-ידי שהצדיק האמת משתמש במעות
 האלו לאכילה, ובשעת אכילה נמשכת הארת הרצון,
 כמובא בדברי רבנו, זכרוננו לברכה (לקוטי-מוהר"ן,
 חלק ב', סימן ז'), על-ידי-זה נמתקים הדינים ממנו,
 וזוכה להמשיך לעצמו ישועות וחסדים ורחמים רבים;
 ועל-כן אשרי מי שזוכה לתת תמיד פדיון נפש לצדיקי
 אמת הנכללים בצדיק האמת, שנכלל בהארת הרצון,
 שכל אכילתו היא אכילה רוחנית, בסוד — (אכיל"ה
 שת"ה) אכל יה, שתה יה, כי בעת הרצון הם נכללים
 במחין עליונים, שהם בחינת י"ה, ועל-ידי-זה נמתקים
 כל הדינים, והישועות באות; לכן ראה, אהובי, בני

הִיָּקֵר, לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַבִּיא תְּמִיד פְּדִיוֹן נַפְשׁ אֶל צְדִיקֵי
 אָמֶת אֲמֵתִים, הַזּוֹכִים לְהַמְשִׁיךְ עָלֶיךָ הָאֶרֶת הַרְצוֹן,
 וְעַל-יַדֵּי-זֶה תִּזְכֶּה, שְׂיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים, וְתִזְכֶּה
 שְׂשִׁוּעַתְךָ תָּבוֹא אֵלֶיךָ (עֵינִי לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת, הַלְכוֹת פְּדִיוֹן
 בְּכוֹר, הַלְכָה ה', אוֹת ד').

ח.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הִיָּקֵר! אֵף שְׂעוֹבְרִים
 עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ מִשְׁבָּרִים וְגָלִים, וּמִדַּת הַדִּין מִתְפַּשְׁטֶת
 עָלֶיךָ, וְאִתָּה חוֹשֵׁב, שְׂאִין צְרִיכִים אוֹתְךָ, וְנִדְמָה לְךָ
 בְּדַעְתְּךָ, כְּאִלוֹ אֵף פֶּעַם לֹא תִצָּא מֵהַצָּרוֹת שְׁלֶךְ, עִם כָּל
 זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי גָדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְדַרְךְ
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִיא בְּיָדָי לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, דִּהְיֵנוּ
 שְׂבִתוֹךְ הַמִּשְׁפָּט יַעֲשֶׂה צְדָקָה, וְאֵף שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין
 דְּבַר זֶה כָּלֵל, כִּי הוּא בְּסוֹד דְּרָכֵי הַשֵּׁם, שְׂאִי אֶפְשָׁר
 לְהַבִּינֵם, שְׂעַל דְּבַר זֶה בְּקֶשׁ מִשֶּׁה רַבְּנוּ (שְׂמוֹת לֵג):
 הוֹדִיעֵנִי נָא אֶת דְּרָכֶיךָ; שְׂבְּקֶשׁ לִידַע דְּרָכֵי מִשְׁפָּטִיו
 וְצַדִּיקוֹתָיו, אֵיךְ הוּא מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּצַדָּקָה וּבְמִשְׁפָּט,
 כְּדִי שְׂיִדַּע אֵיךְ לְהַתְפַּלֵּל עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאֵמֶת הַצְּדָקָה
 מִמִּתִּיקָה אֶת הַדֵּינִים, וְעַל-כֵּן כְּשֶׂאֲדָם זוֹכָה לְהַכְנִים
 בְּדַעְתּוֹ דְּבַר זֶה, עַל-יַדֵּי-זֶה נִמְתְּקִים מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים,
 וּבְשִׁבִיל זֶה צְרִיךְ הָאָדָם לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם

ויום בַּמָּה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וְלִדְעַת שְׁבִתוֹךָ הַמְשַׁפֵּט יֵשׁ
צְדָקָה וְחֶסֶד, וְיִרְבֶּה בַתְּפִלָּה וּבַתְחִנּוּנִים, וְאֵל יִיֵאֵשׁ
עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים וּמִהַצְדָּקָה וְהַחֶסֶד, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
נִמְתָּק הַמְשַׁפֵּט וְהַדִּין; אֲשֶׁר־יֵמִי שְׁזוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל
הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁבָכֵל דוֹר וָדוֹר, וּמְצִיַת אוֹתָם,
וּבוֹטֵחַ בְּרַחֲמָיו יִתְבָּרֵךְ, וְיִודַע שִׁישׁוּעָתוֹ קְרוּבָה לְבוֹא,
וְאֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ עֲצָמוֹ כָּלֵל; אֲשֶׁר־יֵלֹ בְּזֶה וּבְכָא! (עֵין
לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, הַלְכוֹת מִתְנָה, הַלְכָה ה', אוֹת כֵּט).

ט.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עָקֵר הַצָּרָה
הַמְרָה שְׁעוֹבֵרֶת עַל הָאָדָם הַיָּא, כְּשִׁמְסַתְּלָקֶת מִמְּנוֹ
דַּעְתוֹ, דְּהֵינּוּ שְׁאֵינוֹ יוֹדַע, שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּהַשְׁגָּחָה
מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְבַד, וְסוֹבֵר שִׁישׁ טֹבַע, חַס וְשָׁלוֹם, שְׁכָּל
זֶה הוּא בְּחִינַת שְׁנָה, הַסְתַּלְקוֹת הַדַּעַת, לִיְלָה וְחֻשְׁףֵי,
כִּי עָקֵר אִזְרַח הַיּוֹם הוּא דַּעַת, הֵינּוּ, שִׁישׁוֹדַע, אֲשֶׁר אֵין
שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ נִקְרָא
בְּשֵׁם אִזְרַח, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים כז, א): "הַיְיָ הֵאֱוִי אֲוִרִי
וְיִשְׁעִי"; וּכְתִיב (שֵׁם קִיח, כז): "אֵל הַיְיָ הֵאֱוִי וַיֵּאָר לָנוּ";
אֲשֶׁר זֶה עָקֵר אִזְרַח הַשְּׁמֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שֵׁם פד, יב):
"כִּי שְׁמֶשׁ וּמַגֵּן הַיְיָ הֵאֱוִי אֱלֹקִים"; הֵינּוּ כְּשִׁישׁוֹדַעִים שֶׁהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ מְחַיֶּה אֶת הָעוֹלָם בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִי פְּרִטִית לְבַד,

זֶה עֵקֶר הָאוֹר, וְעַל-כֵּן בְּכָל מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא אוֹר, זֶה מְרַמֵּז רַק עַל הַשְּׁגָחַת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר הַדַּעַת הַשְּׁלֵמָה, וְלִהְיוֹת — הַחֲשׂוֹן נִקְרָא חֶסְרוֹן הַדַּעַת, הַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת, טֹבֵעַ, לִילָה, שְׂזוֹ הַגְּלוּת, שֶׁנִּמְשָׁלַת לְלִילָה, כִּי בַעַת הַגְּלוּת, אִז נִדְמָה שֶׁהַכֹּל טֹבֵעַ, וְזֶה בְּעֶצְמוֹ הַגְּלוּת — שְׁתּוּלִים הַכֹּל בְּטֹבֵעַ, וְעַל-כֵּן חֲשׂוֹן לְאָדָם, וּמָרִים לוֹ הַחַיִּים מְאֹד מְאֹד, וְרַחוּק מִישׁוּעָה, לֹא כֵן כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ, שֶׁהַכֹּל בְּהַשְּׁגָחָה פְּרָטִית, וּמְכַנְּיָם אֶת עֶצְמוֹ בְּתוֹךְ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכָה שֶׁמְאִירָה לוֹ הַדַּעַת, וְזוֹכָה לְהַגְּאֵל מִכָּל צְרוּתוֹ, כִּי רוֹאֵה יִשׁוּעָה בְּחַיָּיו; וְעַל-כֵּן, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, רְאֵה לְסֵלֶק אֶת דַּעְתְּךָ לְגַמְרִי, וְתַכְנִיִּם אֶת עֶצְמְךָ בְּתוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה יֵאִיר לְךָ אֶת דַּעְתְּךָ בְּשִׁלְמוֹת — שֶׁתִּדְעַ, אֲשֶׁר הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ שֶׁ"ישועתך קרובה" לְבוֹא, וּכְכֹל שֶׁתַּכְנִיִּם אֶת עֶצְמְךָ בְּגִלּוּי הַהַשְּׁגָחָה, עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְאוֹר יוֹם, וְתִזְכֶּה לְהַגְּאֵל מִכָּל צְרוּתֶיךָ, וְיִשׁוּעַתְךָ תָּבוֹא אֵלֶיךָ מְהֵרָה, כִּי עֵקֶר הַיִּשׁוּעָה תִּלּוּי רַק בְּהַתְּגַלוּת אוֹר הַהַשְּׁגָחָה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְכַנְּיָם אֶת זֶה תָּמִיד בְּדַעְתּוֹ (עֵינִי לְקוּטִי-הַלְכוּת, הַלְכוּת נְטִלַת-יְדִים-שְׁחִרִית, הַלְכָה ב', אוֹת א').

י.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר ככל שירדפו אותך, וידברו עליך, וירצו לביטל אותך, ויחרפו אותך בחרופים ובגדופים, וישפילו אותך עד עפר, תדע, אהובי, בני, כי שם ישועתך גנוזה, כי כשעוברים על האדם בזיונות ושפיכות דמים, מרירות, צרות ויסורים, צריך שידע, שדיקא שם טמונה ישועתו, ואם רק יחזיק מעמד, יראה ישועה נוראה ונפלאה שיעשה עמו הקדוש-ברוך-הוא, ורבנו, זכרוננו לברכה, גלה לנו (ספר המדות, אות ישועה, סימן ט'): קדם שעושה הקדוש-ברוך-הוא נס לאדם, האדם הזה נופל לרעה, והכל לפי גדל הנס, הינו אם האדם צריך ישועה ונס גדול, אז מפילים אותו קדם בצרה וברעה גדולה, וככל שנצרך לישועה יותר גדולה, הוא נופל בצרה רעה יותר גדולה — שמחרפים ומגדפים ומשפילים אותו עד עפר, וכשרק מחזיק מעמד, ואינו נופל בדעתו, אז ישועתו קרובה לבוא; על-כן ראה, אהובי, בני היקר, להוציא רמזים לעצמך, ואל תפל בדעתך מכל מה שעובר עליך, ואז תראה את גדל הנסים והנפלאות שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ותזכה להיות עיל בלא בר, הינו שכל העולמות יהיו פתוחים לפניך,

ותזכה לטייל בעולמות העליונים, כמו מי שמטייל בגן
נהדר.

יא.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני, בכטחון
חזק, כי על-ידי גדל הכטחון בו יתברך, תזכה להנצל
מכל צרותיך, כמו שאמר רבנו, זכרוננו לברכה (ספר
המדות, אות ישועה, סימן יב): על-ידי כטחון האדם נפלט
מצרותיו; ואמר (שם, סימן יד): על-ידי כטחון תזכה
להבין שישועתך מאת הקדוש-ברוך-הוא ולא מהאדם;
כי זו מעלת הכטחון — כשאדם בוטח רק בו יתברך,
ואינו מתפעל משום בריה שבעולם, אז רואה נסים
נגלים וישועות וחסדים גדולים, שעושה עמו הקדוש-
ברוך-הוא, כי אצלו יתברך מאד מאד יקר אדם שמנסים
אותו בכל מיני נסיונות קשים ומרים, ועוברים עליו
יסורים וצרות, משברים וגלים, ולא עוד אלא משפילים
אותו לגמרי, ומחרפים ומבזים אותו, ועם כל זאת הוא
מחזיק מעמד, ועומד בנסיון, אז דיקא עושה עמו
הקדוש-ברוך-הוא ישועות ונסים נגלים. וכמו שאמר
רבנו, זכרוננו לברכה (ספר המדות, אות ישועה, סימן טז):
כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע שכשיעמד בזה הנסיון,
שהקדוש-ברוך-הוא יעשה לו נס; ועקר נסיון האדם

הוא דִּיקָא בְּעֵת יְרִידָתוֹ וְקִטְנוּתוֹ וּנְפִילָתוֹ; וְעַל-כֵּן
 רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, מֵה לְפָנֶיךָ, וְתַחֲזִיק מֵעַמָּד
 מִכָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאִז תִּדַּע, כִּי "ישועתך קרובה"
 לְבוֹא, וּבְיָדֵי אֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִזְכָּה
 לְרֵאוֹת נְסִים נְגָלִים שִׁיעֲשֶׂה עִמָּךְ, וְכָל אוֹיְבֶיךָ יִפְלוּ
 תַּחְתֶּיךָ, וְאַתָּה תַּעֲלֶה מֵעֵלָה מֵעֵלָה, וְתִזְכָּה לְאוֹר הַגְּנוּז
 — שְׂיֵאִיר עָלֶיךָ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהֶאֱרַת אֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא בְּגִלּוֹי כְּזֶה, אֲשֶׁר אֵין לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל; אֲשֶׁר־
 מִי שְׂמֻקִּים אֵת כָּל זֹאת, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָא לְנִצְח
 נְצָחִים.

תָּם וּנְשָׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!